

Arrest

nr. 230 496 van 18 december 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 25 september 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 31 juli 2019 tot weigering van verblijf (bijlage 48).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 27 september 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De toekomstige Belgische werkgever van verzoeker dient, bij het Departement Werk en Sociale Economie, een aanvraag in om toelating tot arbeid voor bepaalde duur met arbeidskaart en arbeidsvergunning. In het administratief dossier bevinden zich twee aanvraagformulieren, gedateerd op respectievelijk 18 februari 2019 en 20 maart 2019. Dit laatste betreft een gecorrigeerde versie van het aanvraagformulier, op vraag van het Departement Werk en Sociale Economie.

1.2. Verzoeker meldt zich op 10 april 2019 aan bij het gemeentebestuur van Bornem en wordt in het bezit gesteld van een aankomstverklaring, geldig tot 9 juli 2019.

1.3. Het Departement Werk & Sociale Economie verklaart de aanvraag om toelating tot arbeid op 23 april 2019 volledig. Tevens trof het op die dag een beslissing tot toelating tot arbeid. Bij schrijven van dezelfde datum wordt de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte gesteld van deze beslissingen.

1.4. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie neemt op 31 juli 2019 een beslissing tot weigering van verblijf. Deze beslissing, die verzoeker op 27 augustus 2019 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 61/25-5, §1 of 61/25-5, §3 van de wet van 15 december 1980 en van artikel 105/3, § 6 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

*De verblijfsaanvraag ingediend door :
[...]*

wordt om de volgende reden geweigerd:

Artikel 61/25-5, §1, 3° van de wet van 15.12.1980: Betrokkene is op het ogenblik van de indiening van de aanvraag bedoeld in artikel 61/25-1, niet toegelaten of gemachtigd tot een verblijf in het Rijk voor een periode die negentig dagen niet overschrijdt overeenkomstig titel I, hoofdstuk II, of voor een periode van meer dan negentig dagen overeenkomstig titel I, hoofdstuk III.

De huidige verblijfsaanvraag werd ingediend op 22.02.2019 bij het Vlaamse gewest. Op het aanvraagformulier (gedateerd op 18.02.2019) wordt aangegeven dat de aanvraag vanuit België wordt ingediend en dat betrokkene verblijft op volgend adres in België : [...] 2880 Bornem.

Overwegende dat meneer pas op 10.04.2019 in het bezit is gesteld van een aankomstverklaring dat zijn verblijf dekde tot 09.07.2019.

Derhalve verbleef betrokkene op het ogenblik dat hij zijn aanvraag bedoeld in artikel 61/25-1 van de wet van 15.12.1980 illegaal in België.

Bijgevolg wordt de aanvraag voor een gecombineerde vergunning geweigerd.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 47/1, 1° en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Hij verstrekt – na een theoretische uiteenzetting van een hele resem geschonden geachte bepalingen en beginselen – volgende concrete toelichting bij zijn middel:

[...]

Zoals hierboven reeds vermeld, deed verzoeker op 22.02.2019 een aanvraag tot toelating tot arbeid bij het Vlaams gewest (meer bepaald bij het Departement Werk en Sociale Economie).

Op 10.04.2019 werd er aan verzoeker een aankomstverklaring (bijlage 3) afgeleverd te Bornem (STUK 3).

Hij maakte hierna alle nodige stukken over zodat het dossier kon worden behandeld.

Op 23.04.2019 ontving verzoeker dan ook een schrijven van het Departement Werk en Sociale Economie met de melding dat zijn aanvraag volledig werd bevonden (STUK 4).

Diezelfde dag werd onmiddellijk een positieve beslissing genomen (STUK 5).

De aanvraag van verzoeker werd met andere woorden pas onderzocht na het overmaken van de nodige stukken en dus van zijn Belgische verblijfsvergunning (in casu de bijlage 3) en de positieve beslissing door het Departement Werk en Sociale Economie werd aldus pas genomen op het ogenblik dat verzoeker in België op legale wijze verbleef!

Niettemin nam verwerende partij op 31.07.2019 een beslissing tot weigering van verblijf (STUK 1), betekend aan verzoeker op 27.08.2019 (STUK 2).

Deze beslissing werd bijzonder kort gemotiveerd als volgt:

“Artikel 61/25-5, §1, 3° van de wet van 15.12.1980: Betrokkene is op het ogenblik van de indiening van de aanvraag bedoeld in artikel 61/25-1, niet toegelaten of gemachtigd tot een verblijf in het Rijk voor een periode die negentig dagen niet overschrijdt overeenkomstig titel I, hoofdstuk II, of voor een periode van meer dan negentig dan overeenkomstig titel I, hoofdstuk III.

De huidige verblijfsaanvraag werd ingediend op 22.02.2019 bij het Vlaamse gewest.

Op het aanvraagformulier (gedateerd op 18.02.2019) wordt aangegeven dat de aanvraag vanuit België wordt ingediend en dat betrokkene verblijft op volgend adres in België: Boomstraat 82/1, 2880 Bornem.

Overwegende dat meneer pas op 10.04.2019 in het bezit is gesteld van een aankomstverklaring dat zijn verblijf dekde tot 09.07.2019.

Derhalve verbleef betrokkene op het ogenblik dat hij zijn aanvraag in artikel 61/25-1 van de wet van 15.12.1980 illegaal in België.

Bijgevolg wordt de aanvraag voor een gecombineerde vergunning geweigerd."

In artikel 61/25-5, §1, 3° Vreemdelingenwet wordt het volgende bepaald:

“§1. De onderdaan van een derde land bedoeld in artikel 61/25-4, wordt gemachtigd om het grondgebied van het Rijk binnen te komen en er meer dan negentig dagen te verblijven om er te werken, of zijn machtiging tot verblijf wordt vernieuwd, mits:

3° de onderdaan van een derde land, wanneer hij op het grondgebied van het Rijk verblijft bij de indiening van de aanvraag bedoeld in artikel 61/25-1, reeds toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk voor een periode die negentig dagen niet overschrijdt overeenkomstig titel I, hoofdstuk II, of voor een periode van meer dan negentig dan overeenkomstig titel I, hoofdstuk III. ”

De aanvraag van verzoeker werd inderdaad vroegtijdig ingediend, i.e. op een ogenblik dat hij in België nog geen verblijfsvergunning kon voorleggen.

Dit doet evenwel niet terzake, daar de aanvraag van verzoeker niet werd behandeld totdat hij wel degelijk een Belgische verblijfsvergunning (in casu een bijlage 3) kon voorleggen!

Door ten aanzien van verzoeker een weigeringsbeslissing te nemen, schendt verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verwerende partij had immers de verplichting om haar beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op een correcte én volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenbevinding vereist dat de verwerende partij slechts nâ een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

In casu had verwerende partij dus moeten vaststellen, op basis van de stukken en de gevoerde briefwisseling in het dossier, dat de aanvraag van verzoeker door het Departement Werk en Sociale Economie pas werd behandeld nadat hij in het bezit was van een Belgische verblijfsvergunning en dat bijgevolg de aanvraag terecht werd goedgekeurd, daar verzoeker alle nodige stukken ter behandeling van zijn aanvraag voorlegde.

Verwerende partij beroept zich op de hierboven geciteerde wetsbepaling maar hanteert daarbij de letter van de wet.

De ratio legis is evenwel duidelijk op gericht dat het dossier pas behandeld wordt nadat het volledig wordt bevonden, en dus nadat de verzoeker zijn Belgische verblijfsvergunning heeft voorgelegd.

In casu behandelde het Departement Werk en Sociale Economie de aanvraag pas nà verzoeker in het bezit was van een Belgische verblijfsvergunning.

Dit gebeurde op 10.04.2019 en pas op 23.04.2019 werd het dossier volledig bevonden.

Reden waarom het Departement Werk en Sociale Economie dan ook een positieve beslissing nam.

Door thans een weigeringsbeslissing te nemen, nadat er eerst (terecht) een positieve beslissing werd genomen, schendt verwerende partij bovendien het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker vraagt zich immers tevergeefs af hoe verwerende partij tot dergelijke beslissing is gekomen terwijl een volledige en correcte studie van het dossier (terecht) tot een positieve beslissing leidde door de eerste overheid die zich hierover boog.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 61/25-5, §1, 3° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekers aanvraag voor een gecombineerde vergunning wordt geweigerd. Er wordt aangegeven dat de verblijfsaanvraag werd ingediend op 22 februari 2019 (aanvraagformulier van 19 februari 2019) bij het Vlaamse Gewest. Hierbij stelt verweerder dat het aanvraagformulier vermeldt dat verzoeker verblijft op een specifiek adres in België, waarbij hij slechts op 10 april 2019 in het bezit werd gesteld van een aankomstverklaring. Er wordt gemotiveerd dat verzoeker op het ogenblik dat hij zijn aanvraag indiende, onwettig in België verbleef, zodat de aanvraag dient te worden geweigerd. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt ook dat verzoeker kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing, die hij inhoudelijk bekritiseert. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.5. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.6. De Raad wijst erop dat een aanvraag voor een machtiging tot verblijf met het oog op werk voor een periode van meer dan negentig dagen wordt ingediend in de vorm van een aanvraag voor een toelating tot arbeid. Dergelijke aanvraag omvat twee luiken, enerzijds een toelating tot arbeid en anderzijds een machtiging tot verblijf. Overeenkomstig artikel 17, tweede lid van het Samenwerkingsakkoord van 2 februari 2018 tussen de Federale Staat, het Waals Gewest, het Vlaams Gewest, het Brussels-Hoofdstedelijk Gewest en de Duitstalige Gemeenschap met betrekking tot de coördinatie tussen het beleid inzake de toelatingen tot arbeid en het beleid inzake de verblijfsvergunningen en inzake de normen betreffende de tewerkstelling en het verblijf van buitenlandse arbeidskrachten (hierna: het

Samenwerkingsakkoord) geldt de aanvraag voor een toelating tot arbeid tevens als een aanvraag voor een machtiging tot verblijf. Hierbij is de machtiging tot verblijf enkel geldig indien een toelating tot arbeid wordt toegekend en is de toelating tot arbeid enkel geldig indien een machtiging tot verblijf wordt toegekend. De aanvraag voor een toelating tot arbeid wordt, conform artikel 7 van het Samenwerkingsakkoord, behandeld door de bevoegde gewestelijke overheid, die zich conform artikel 19 van voormeld akkoord eerst uitspreekt over de volledigheid en ontvankelijkheid van het dossier. Nadat de aanvraag ontvankelijk is verklaard, wordt een kopie van het dossier ten laatste 15 dagen na de ontvangst van het volledige dossier naar de Dienst Vreemdelingenzaken gestuurd, die vervolgens zijn veiligheidsonderzoek start. Tegelijkertijd onderzoekt het bevoegde Gewest of de voorwaarden voor de afgifte van een arbeidsvergunning vervuld zijn. De Dienst Vreemdelingenzaken neemt een beslissing, onder de opschortende voorwaarde van de toelating tot arbeid door het Gewest. Het Gewest neemt een autonome beslissing inzake de toelatingen tot arbeid. Deze twee beslissingen worden in één enkele administratieve handeling geïncorporeerd (memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2017-2018, nr. 54, 3014/001, p. 8-9).

2.7. In casu verklaarde het Departement Werk en Sociale Economie de aanvraag tot tewerkstelling voor bepaalde duur op 23 april 2019 volledig en trof het op dezelfde dag tevens een gunstige beslissing, met name een toelating tot arbeid (stukken 4 en 5 gevoegd bij het verzoekschrift). Deze beslissing werd bij schrijven van 23 april 2019 aan verweerder overgemaakt. Vervolgens diende verweerder zich nog uit te spreken over de machtiging tot verblijf. In casu wordt in de bestreden beslissing geoordeeld dat verzoeker zich bij het indienen van de aanvraag voor een toelating tot arbeid op onwettige wijze op het Belgische grondgebied bevond, zodat niet is voldaan aan de voorwaarde van artikel 61/25-5, §1, 3° van de Vreemdelingenwet. Verweerder concludeert dat *“de aanvraag voor een gecombineerde vergunning [wordt] geweigerd”*.

2.8. De in casu bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 61/25-5, §1 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“De onderdaan van een derde land bedoeld in artikel 61/25-4, wordt gemachtigd om het grondgebied van het Rijk binnen te komen en er meer dan negentig dagen te verblijven om er te werken, of zijn machtiging tot verblijf wordt vernieuwd, mits:

1° de onderdaan van een derde land zich niet bevindt in een van de gevallen vermeld in artikel 3, eerste lid, 5° tot 10°;

2° de onderdaan van een derde land, bij gebrek aan een arbeidsovereenkomst waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is, over voldoende bestaansmiddelen beschikt voor de duur van het voorgenomen verblijf;

3° de onderdaan van een derde land, wanneer hij op het grondgebied van het Rijk verblijft bij de indiening van de aanvraag bedoeld in artikel 61/25-1, reeds toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk voor een periode die negentig dagen niet overschrijdt overeenkomstig titel I, hoofdstuk II, of voor een periode van meer dan negentig dagen overeenkomstig titel I, hoofdstuk III.

4° hij voldoet aan de voorwaarden voorzien in artikel 61/25-2, § 1, tweede lid.”

2.9. Het staat in casu niet ter discussie dat artikel 61/25-5, §1, 3° van de Vreemdelingenwet voorziet dat een onderdaan van een derde land die reeds op het grondgebied van het Rijk verblijft op het ogenblik dat hij de aanvraag indient tot het verkrijgen van een gecombineerde vergunning, teneinde te kunnen worden gemachtigd tot verblijf in het kader van een aanvraag om toelating tot arbeid, *“reeds toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk voor een periode die negentig dagen niet overschrijdt overeenkomstig titel I, hoofdstuk II, of voor een periode van meer dan negentig dagen overeenkomstig titel I, hoofdstuk III”*. Verzoeker betwist niet dat hij op het ogenblik dat de aanvraag om toelating tot arbeid werd ingediend, reeds op het Belgische grondgebied verbleef en dat hij niet reeds toegelaten of gemachtigd tot een verblijf was. Zo erkent verzoeker uitdrukkelijk: *“de aanvraag werd inderdaad vroegtijdig ingediend, i.e. op een ogenblik dat hij in België nog geen verblijfsvergunning kon voorleggen”*. Verzoeker benadrukt echter dat het Departement Werk en Sociale Economie zijn aanvraag heeft goedgekeurd en hierbij heeft gewacht totdat hij zijn Belgische verblijfsvergunning (bijlage 3) kon voorleggen. Verzoeker stelt dat verweerder zich niet aan de letter van de wet diende te houden, doch naar de ratio legis diende te kijken, die er volgens verzoeker duidelijk op gericht is dat *“het dossier pas behandeld wordt nadat het volledig wordt bevonden”*. Hij acht het kennelijk onredelijk dat de verwerende partij een negatieve beslissing treft nadat het Departement Werk en Sociale Economie eerst een positieve beslissing heeft getroffen.

2.10. Het betoog van verzoeker kan evenwel niet worden aangenomen. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 5 van de Vreemdelingenwet voorziet dat een vreemdeling zich binnen drie werkdagen nadat hij het Rijk is binnengekomen, moet laten inschrijven bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij logeert, waarna hij in het bezit wordt gesteld van een aankomstverklaring (bijlage 3). Het kwam verzoeker, die gelet op het aanvraagformulier van de aanvraag om toelating tot verblijf minstens sinds februari 2019 reeds in België verblijft, toe zich tijdig te laten inschrijven. In deze ligt verzoekers eigen nalatigheid aldus aan de grondslag van het gegeven dat hij op het ogenblik van het indienen van de aanvraag om toelating tot arbeid niet in het bezit was van een aankomstverklaring. Minstens toont verzoeker niet aan dat er sprake was van enige vorm van overmacht.

2.11. De Raad benadrukt verder nogmaals dat de procedure inzake een aanvraag voor een toelating tot arbeid tweeledig is. Zowel het Departement Werk en Sociale Economie als verweerder nemen elk een autonome beslissing omtrent respectievelijk de toelating tot arbeid en de machtiging tot verblijf. Zij beschikken hierbij elk over een eigen beoordelingsbevoegdheid. Het feit dat het Departement Werk en Sociale Economie het dossier van verzoeker volledig achtte en een gunstige beslissing nam inzake de toelating tot arbeid, impliceert niet dat tevens aan de voorwaarden voor een machtiging tot verblijf opgesomd in artikel 61/25-5, §1 van de Vreemdelingenwet is voldaan. De Raad kan enkel vaststellen dat niet ter discussie staat dat verzoeker – op het ogenblik dat hij de aanvraag om toelating tot arbeid indiende – niet op wettige wijze op het Belgische grondgebied verbleef. Aldus is niet voldaan aan een duidelijke wettelijke voorwaarde, opgenomen in artikel 61/25-5, §1, 3° van de Vreemdelingenwet. De Raad neemt akte van het gegeven dat het Departement Werk en Sociale Economie een gunstige beslissing heeft genomen inzake verzoekers aanvraag tot toelating tot arbeid – waarbij de Raad bovendien op grond van de overgemaakte stukken niet zonder meer kan afleiden dat het Departement Werk en Sociale Economie zou hebben gewacht met de behandeling van zijn dossier totdat hij in het bezit was van “een Belgische verblijfsvergunning” – doch verzoeker kan hieraan geen gevolgen verbinden voor wat betreft zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Het komt nog steeds aan verweerder toe om een eigen standpunt in te nemen aangaande de verblijfsaanvraag. In stuk 5 gevoegd bij het verzoekschrift wordt trouwens duidelijk vermeld: *“De Dienst Vreemdelingenzaken dient nog een beslissing te nemen over de toelating tot verblijf. Dit wil zeggen dat de toelating tot arbeid slechts geldig is indien de Dienst Vreemdelingenzaken een positieve beslissing neemt over de aanvraag gecombineerde vergunning.”*

2.12. Wat betreft de ratio legis van artikel 61/25-5, §1, 3° van de Vreemdelingenwet poneert verzoeker dat deze erop is gericht dat het dossier pas wordt behandeld nadat het volledig werd bevonden en dus nadat de Belgische verblijfsvergunning werd voorgelegd, doch uit niets blijkt dat dit zo zou zijn. Integendeel blijkt uit het geheel van de betreffende wetsbepalingen dat veeleer het principe vooropstaat dat de aanvraag om toelating tot verblijf wordt ingediend, terwijl de derdelander zich nog in het buitenland bevindt. Een uitzondering hierop betreft dan de mogelijkheid om een aanvraag in te dienen terwijl de derdelander reeds op het grondgebied verblijft, op voorwaarde deze derdelander alhier reeds gemachtigd of toegelaten is tot verblijf. De bekommernis van de wetgever lijkt derhalve veelal te worden gezocht in het vermijden dat een aanvraag om toelating tot arbeid wordt ingediend door een alhier op onwettige wijze verblijvende derdelander. Ook in de voorbereidende werken van voormelde wetsbepalingen kan geen indicatie worden teruggevonden ter ondersteuning van verzoekers stelling dat de doelstelling van artikel 61/25-5, §1, 3° van de Vreemdelingenwet louter zou zijn gelegen in het voorzien dat een dossier slechts wordt behandeld nadat het volledig werd bevonden. Zo kan worden gelezen: *“Ten slotte schrijft de bepaling onder 3° voor dat de onderdaan van een derde land die zijn aanvraag wil indienen terwijl hij al op het grondgebied verblijft, tot het verblijf in het Rijk moet worden toegelaten of gemachtigd voor maximum drie maanden, overeenkomstig titel I, hoofdstuk II van de Vw, of voor meer dan drie maanden (houder zijn van een vergunning voor lang verblijf), overeenkomstig titel I, hoofdstuk III, zoals dit is voorgeschreven bij artikel 25/2, 1°, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”* (memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2017-2018, nr. 54, 3014/001, p. 20). Aldus blijkt nogmaals duidelijk – voor zover dit niet reeds duidelijk zou blijken uit de bewoordingen van artikel 61/25-5, §13° van de Vreemdelingenwet zelf – dat het wel degelijk de bedoeling is dat de derdelander reeds toelaten of gemachtigd is tot verblijf vóórdat de aanvraag om toelating tot verblijf wordt ingediend, waarbij het aldus geenszins de bedoeling kan zijn dat het volstaat dat deze toelating of machtiging tot verblijf slechts wordt verkregen in de loop van de procedure.

2.13. Gelet aldus op de vaststelling dat verzoeker niet betwist voorafgaand aan het indienen van de aanvraag om toelating tot verblijf reeds op het Belgische grondgebied te hebben verbleven, zonder op dat ogenblik reeds te zijn toegelaten of gemachtigd tot een verblijf *“voor een periode die negentig dagen*

niet overschrijdt overeenkomstig titel I, hoofdstuk II, of voor een periode van meer dan negentig dagen overeenkomstig titel I, hoofdstuk III", blijkt niet dat verweerder op kennelijke onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft geoordeeld dat verzoeker niet voldoet aan de gestelde voorwaarde van artikel 61/25-5, §1, 3° van de Vreemdelingenwet en derhalve niet kon worden gemachtigd tot verblijf. Dat verzoeker in de loop van de procedure in het bezit werd gesteld van een aankomstverklaring, kan geen afbreuk doen aan een duidelijke wettelijke bepaling. De overtuiging van verzoeker dat het volstrekt onredelijk is van verweerder om een negatieve beslissing te nemen, terwijl het Departement Werk en Sociale Economie reeds een positieve beslissing heeft genomen, kan hieraan evenmin afbreuk doen. De Raad benadrukt nogmaals de tweeledigheid van de procedure van een toelating tot verblijf, waarbij elke bevoegde instantie op autonome wijze een beslissing neemt.

2.14. Waar verzoeker nog een theoretische uiteenzetting geeft over het rechtszekerheids-beginsel, het vertrouwensbeginsel, de hoorplicht en het "fair play"-beginsel, blijft hij in gebreke in concreto uiteen te zetten op welke wijze deze beginselen zouden zijn geschonden. Het geschonden geachte artikel 47/1, 1°, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin toegelicht. Deze onderdelen van het middel zijn, bij gebrek aan de vereiste precisering, onontvankelijk.

Het enig middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA